

عنوان مقاله:

ارتباط شاخص معلولیت صوت و سابقه خدمت در آسیب شناسان گفتار و زبان

محل انتشار:

مجله پژوهش در علوم توانبخشی، دوره 12، شماره 1 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

عاطفه دارویی فرد - *BSc Student, Department of Speech Therapy, Student Research Committee, School of Rehabilitation Sciences, Isfahan University of Medical Sciences, Isfahan, Iran*

پرپسا احمدی - *BSc Student, Department of Speech Therapy, Student Research Committee, School of Rehabilitation Sciences, Isfahan University of Medical Sciences, Isfahan, Iran*

پریرزاد جانقربان - *BSc Student, Department of Speech Therapy, Student Research Committee, School of Rehabilitation Sciences, Isfahan University of Medical Sciences, Isfahan, Iran*

آصفه معماریان - *MSc, Department of Speech Therapy, School of Rehabilitation Sciences, Isfahan University of Medical Sciences, Isfahan, Iran*

فاطمه ابناوی - *MSc, Department of Speech Therapy, School of Rehabilitation Sciences, Isfahan University of Medical Sciences, Isfahan, Iran*

مرضیه استادی - *Department of Speech Therapy, School of Rehabilitation Sciences, Isfahan University of Medical Sciences, Isfahan, Iran*

خلاصه مقاله:

مقدمه: آسیب شناسان گفتار و زبان به عنوان یکی از کاربران حرفه ای صوت، از صدای خود به عنوان ابزار اصلی کارشان استفاده می نمایند. چنانچه راه های طبیعی نگه داشتن صوت را اعمال نکنند، به عوارض استفاده بد و نادرست صدا مبتلا خواهند شد. مطالعه حاضر با توجه به اهمیت و نقش صوت در عملکرد شغلی آسیب شناسان گفتار و زبان صورت گرفت. هدف آن تعیین کیفیت زندگی مرتبط با معلولیت صوت دو گروه از آسیب شناسان گفتار و زبان با سنوات خدمت کمتر و بیشتر از ۱۰ سال بود. مواد و روش ها: ۳۸ آسیب شناس گفتار و زبان شهر اصفهان به روش نمونه گیری در دسترس انتخاب شدند و به صورت هدفمند در دو گروه با سنوات خدمت کمتر و بیشتر از ۱۰ سال قرار گرفتند. پرسش نامه VHI (Voice handicap index) با هدف بررسی کیفیت زندگی مرتبط با معلولیت صوت توسط آن ها تکمیل گردید. میانگین نمرات آزمون VHI دو گروه با استفاده از آزمون Mann-whitney تجزیه و تحلیل شد. آزمون ضریب همبستگی Spearman جهت بررسی همبستگی نمره کلی VHI و سه زیرآزمون عملکردی، عاطفی و فیزیکی با سنوات خدمت مورد استفاده قرار گرفت. یافته ها: نمره کلی VHI دو گروه کمتر از نمره برش پرسش نامه بود. همچنین، میانگین و انحراف معیار نمره کلی VHI و سه زیرآزمون گروه آسیب شناسان گفتار و زبان با سابقه بیشتر از ۱۰ سال کمتر از گروه آسیب شناسان با سابقه کمتر از ۱۰ سال به دست آمد ($P < 0.05$). ارتباط معکوسی بین نمره کلی و نمرات زیرآزمون های VHI با سنوات خدمت آسیب شناسان گفتار و زبان وجود داشت، اما این ارتباط تنها بین نمره کلی و زیرآزمون عملکردی از لحاظ آماری معنی دار بود ($P < 0.05$). نتیجه گیری: آسیب شناسان گفتار و زبان در ابتدای زندگی حرفه ای به دلیل تجربه کمتر ممکن است مواردی از استفاده بد و نادرست صدا را نشان دهند؛ اما با کسب تجربه بیشتر و ثبات بیشتر در وضعیت شغلی، به تاثیرات استفاده بد و نادرست صدا توجه بیشتری می کنند.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1593015>

